

Държавата на различните църковни служители отъ не-Мюсулманскитѣ общини, и тъй да се унищожи причината и извинението на злоупотрѣбленията, които са старе да изглади, не са прие отъ Християнското Духовенство, което не бѣ расположено да изостави събирането на църковните даждия и да си получава заплатата отъ Османското Правителство. Прочее праведно е да припознае челоуѣкъ, че ако съществуватъ още злоупотрѣблениа въ събирането на Църковните даждия, то не бѣ въ властта на В. Порта да ги унищожи, нито можеше да удовлетвори на пълно оплакваніята на не-Мюсулманскитѣ си подданници.

« IV.) Църковните стежанія са намѣрватъ подъ защитата на общото право, освѣнъ туй, тѣ са изравняватъ най-пълно въ

хатъ ще са опредѣли съ особенъ Уставъ, който трѣба въ сичко да е съгласенъ съ основните правила и вѣроисповѣдните постановления на Православната Църква, и който ще са поднесе на удобреніето и утвържденіето на Нашето Високославно Правителство. Този Уставъ ще са направи тъй, щото да обезпечаватъ да не става отъ страна на Патріарха никакво посредствено или непосредствено намѣване въ вжтрѣшното управленіе на духовните работи на Екзархата, еше и въ избирането на Екзарха и на Епископите. Екзархатъ щомъ са избере, Българскитѣ Синодъ ще извѣстява туй дѣло на Патріарха, който е длъженъ на време да даде изысканиятъ спорѣдъ вѣрата подтвърдителенъ документъ.

Чл. 4.) Екзархатъ, който ще са отрѣжда съ Мой Императорскій Бератъ ще е длъженъ, съобразно съ Църковните правила, да споменува името на Цареградскія Патріархъ. Преди да са извърши духовното по религія избиране на лицето, което ще са намѣри достойно за Екзархъ, то ще са поднася за съизволеніето и одобреніето на Високославното Ми Правителство.

Чл. 5.) На Екзарха са позволява да са отнася направо до мѣстните Началства, а въ нужда и до Високата Ми Порта